
===== Kasetler Beni İkna Etti =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Date: 12647

Cumhuriyet tarihinin en ilginç ve *arkası yarın* döneminden geçiyoruz. Her gün çıkan kasetler, bir tenis maçını hatırlatıyor. Uzakta kalabilen için güzel bir seyir. (Ben bir haftadır gündemden uzaktayım, yeni paylaştığım bu yazı da 12 gün önce yazılmış. – 13.3.14)

Ben de uzakta kalmak isteyenlerdenim. Tayyip Erdoğan'a hiç oy vermedim, siyasi açıdan muhaliflerden bir gömlek daha yukarıda olduğunu kabul ettiğim halde, *kalkınma* temelli bir siyasetin bizi daha da dünyevileştireceğini ve bunun *din adına* yapılmasını uygun bulmam.

Bununla beraber şu son sene içerisindeki olaylar, bende Tayyip Erdoğan'ın artık sadece Tayyip Erdoğan olmadığını, meselenin bir *devlet meselesi* haline geldiğini anlattı. Adam birilerinin ayağına fena bastı ve o her neyse, tüm güçleriyle, siyonist vaizinden, yalancı çobanına, tüm güçleriyle saldırıyorlar.

Bu olaylar başladığında, yani Gezi parkı olayları bir Kemalo-Faşist kimlik kazandığında, birilerinin ona *iyilik* yapmaya çalıştığından şüphelenmiştim. Normal şartlar altında oy kaybetmesi gereken, artık yıpranması gereken, başörtüsü kavgaları soğumaya başladığına göre, *bedava* oy stokları erimeye başlayacak bir siyasetçi konumundaydı. Ona oy verenler de dahil bir sıkılmışlık hali vardı. Her şeye karışmasından, her şeyi *bilmesinden* usanmıştık. Yüzü eskimişti.

Bu ülkede Ak Parti'ye oy veren insanlar, ülkenin en *partisiz* kesimini oluşturur. AKP'nin bir ideolojisi, kemik oyu, doğal oyvereni yoktur. Az biraz *Tayyip fanatiği* olsa da, onun *karizması*, daha çok bir *beceriklilik* karizmasıdır, Atatürk'ünkine benzer bir *değer karizması* değil. [1]_

Bu sebeple oy kaybetmesi muhtemel görünüyordu. 2013 temmuzundan önce herkes onun Cumhurbaşkanlığına çıkıp, sonra *bir nev'i emekli* olacağını umuyordu. O sebeple olaylar karısına, kızına sövmeye vardığında, bunun Erdoğan'a siyasi bir armağan olacağını düşünmüştüm. Neticede bu *etkinin* bir tepkisi olacağını da hesap etmek gerekiyor.

17 aralık sürecinde de, müsamere tadındaki savcı etkinliklerinde de benzer bir şüpheyi içimde taşıdım. Netice itibarıyla, Erdoğan'ın geçmişindeki hapis tecrübesinin ona zararı değil, faydası olmuştu ve yargı yoluyla ona veya ekibine yöneltilecek ithamların ters tepmesi imkanı da vardı.

Bizim memlekette Erdoğan, *dünya düzenine muhalif* olarak görülüyor belki ama başından beri bu kanaatte olmadım. Erbakan belki biraz öyleydi, bununla beraber Erdoğan, kapitalist dünya düzenine entegre etmekten daha öte bir ufuk çizemezdi. En iyi ihtimalle Osmanlı bakiyesi bir coğrafyada, yine Batı tarafından çizilmiş sınırlar içinde etkimizi artırabilirdi ve nitekim öyle yaptı. Neticede Türkiye'nin genel dış politikasında çok büyük bir değişiklik olmadı. Veyahut, dışarıya yansıyan bir değişiklik olmadı.

Belki bunun adımlarını atmaya kalktı. Belki (şahsen sadece pazarlık ağzı olarak gördüğüm) Şangay beşlisi sözlerinde samimiydi, belki NATO'nun etki alanından çıkmayı hesap etti, belki Avrupa Birliği başvurusunu iptal etmeyi düşünüyordu, belki İsrail'le gizli bir savaş içindeydi. Bunları bilmiyoruz. Ancak dediğim gibi, belki bunlar da değildi, belki sadece davranması beklenen şekilde davranmıyordu.

Efendilerine karşı vazifelerini aksatmıştı belki. Bilemiyorum.

Ancak bir şeyler oldu ve tüm sosyal mecralar ve beyni bağlı *düşünce* kaynakları ona *diktatörlük* ithamına başladı. Batı ile düzgün geçinen hakiki diktatörlerin iyi ağırlandıklarını biliyoruz, o sebeple mesele onun otoriterleşmesi değildi. Bizim, kendini bağımsız düşünceli sanan entel dantel takımımız, göbek ve beyin bağlarını aşır, gerçekten bağımsız olmadıkları için ne söyledikleri mühim değil ama onlara *ne söyletildiği* mühim. Birileri, bizim medyanın sağını solunu tutmuş, laf ve resim üretme becerisine sahip insanları, Erdoğan'ın otoriterleştiği fikriyle besliyor. Onlar da bunu kendilerince tekrar ederek, *orantısız zeka* göstermiş oluyorlar. Türkiye'deki muhalefetin, diğer *renkli devrimlerdeki* muhalefetin yanında hayli cılız kalması da bundan, otokton olmadıkları için, söylediklerini de sadece kendileri dinliyor.

Hasılı birileri Erdoğan'a fazlasıyla gıcık durumda. Normal şartlar altında, Türkiye'nin gelişmesi kimseyi mutsuz etmez. Türkiye uysal olduğu sürece daha büyük köprüler, havalimanları, yollar yaparsa, dünya sistemine daha fazla entegre olur. Onun için AKP saflarındaki *gelişmemizi kısıkanıyorlar* edebiyatının pek tutar tarafı yok. Mesele kalkınmak değildi, bunu *uysal* biçimde yapmayabileceği sinyali vermiş olmasıydı. Ancak bunun hangi sinyal olduğunu ve bu saldırının Türkiye'yi zincirleyenlerin hangisinden geldiği konusu daha birkaç yıl, belki on-onbeş yıl çok net anlaşılamayabilir. Belki şimdiden bilenler vardır ama hem bunu konuşmazlar, hem de böyle zamanlarda onları dinleyen pek çıkmaz.

Şimdilik bunu bilmek zorunda da değiliz.

Siyonist vaizin komplocularının, Erdoğan'ın oğluyla rüşvet konuşması izlenimi vermek için piyasaya sürdükleri kasetten sonra, bu meselenin *Erdoğan'ı güçlendirmek* gibi bir yol takip etmediğini, birilerinin işini çok kabaca yürütmeye karar verdiğine kanaat ettim. Onun şahsında Türkiye'de bağımsız siyaset üretmeye niyetlenen herkese bir gözdağı vermeye çalışıyorlar.

Normal şartlar altında, böyle kafa kafaya kimse saldırmaz, bu işin daha uygun yolları vardır, olmalıdır. Olağanüstü bir durum olmasa, ona üç dönem şartını iptal etmek için bahane sunmasalar, zaten Cumhurbaşkanı olup, kendini Çankaya'ya hapsedecekti. Şimdiki durumda, birileri AK Parti merkezine gidip, üç dönem şartı kalksın diye kendini jiletlese şaşırırmam.

Biraksalar kurtulacaklardı yani. *Tayyip gitsin* diyenler, neredeyse, *Tayyip gitmesin* diye çalışıyor gibi.

İşte, Bilal Erdoğan ses kaydından sonra, bende bir savaşta olduğumuz kanaati tam olarak oturdu. (Biraz zor karar veriyorum sanırım.) Şimdi, meselenin siyaset değil, savaş olduğuna kanaat ettikten sonra, siyasi fikirlerimi bir tarafa bırakabilirim. Siyasetçi olarak beğenmek, beğenmemek mühim ol-

maktan çıkar. Kendisinden siyasi bir beklentim hala yok. Yapabileceğinin sınırlı olduğunu ve çizilmiş çizgiler içinde kalmak zorunda olduğunu, aksi halde zaten *işimizin* biteceğini biliyorum. Kendimizi darı ambarında görmenin lüzumu yok.

Bununla beraber burada kendisine duamı esirgemediğim, oy vermesem de başarısı için dua ettiğim bir din kardeşimin, kendileriyle böyle bir ilişki içinde olmadığım başkalarınca kuşatılmaya çalışıldığını görüyorum. Buna sessiz kalamam. Yaptığı yanlışlar olabilir, bununla beraber o yanlışların hesabını yine bana ve benim gibi *sade vatandaşlara* verecektir. İpinin kimin elinde olduğundan emin olmadığımız bir takım karanlık komplocu adamlara bırakmam o hesabı.

O hesabı verebilmesi için de, şimdi bu kuşatmadan çıkması gerekiyor.

Diyecekler ki, *adam hırsız, işte belgesi*. Birincisi, zamanında Cübbeli Ahmet'in kadın sattığına inanmadığım gibi, Tayyip Erdoğan'ın rüşvet aldığına da inanmam. İkincisi, o reddettiği konuşma gerçekleşmiş olsa bile, evinde her para bulunan insan hırsız değildir. Üçüncüsü, bir bilgisayar mühendisi olarak içine elektronik karışmış hiçbir delili tek başına sabit görmem. Dördüncüsü, değil böyle bir konuşma, paralarla çekilmiş bir fotoğrafları olsa, makul bir yargılamadan önce hırsız ilan edemezsiniz. Beşincisi bizim memlekette her kişi ve kuruluşun gayriresmi ekonomisi vardır ve partilerde bu ekonomiyi genel başkanlar idare eder. Altıncısı bir evde bir milyar dolar tutulabileceğine inanacak kadar okumadım ben, aklım ermez o kadarına.

Anlaşıldığı kadarıyla kasetlerin devamı gelecek. Para çıkarma görüntüleri varmış, bir de Yazıcıoğlu suikastinden haberdar olduğunu işaret eden bir kayıt. Bu sonuncuya *turbun büyüğü* diyorlar sanırım. Elleriindeki sadece bunlarsa, yani sadece neresiyle oynandığını anlayamayacağımız ve açık provokasyon kokan ses kayıtlarıysa, hayır, bunlar benim bu savaşta taraf olmamı engelleyecek meseleler değil. Dahası, artık şerefsizliğin dibine vurmuş olduklarını göstermek açısından hadiseleri daha da netleştirici.

Yazıcıoğlu konusu, sanırım Hayrettin Karaman'ın yazısından sonra akla geldi. Atfedildiği gibi bir fetvası olsa, ağızından en fazla *Muhsin mi, o da kim?* şeklinde bir şey çıkacak hocanın, yazısındaki bir ifade anormalliğinden büyük bir senaryo yazıldığı anlaşılıyor. Yaratıcılık sıfır yani.

Ahdim vardı *içime sinen* birini buluncaya kadar oy vermeyecektim. Bir de Melih Gökçek'in aday olduğu partiye oy vermeyecektim. Şimdi sanırım bu ikisini de bozmak zorunda kalacağım ve artık ucunda kurban kesmek de olsa, bu seçimde oy kullanacağım. Yarın bir gün dayandığı tek güç olan halk oyu, Erdoğan'ın elinden alınır da, bu adamlar onu ve onun şahsında Türkiye müslümanlarını çiğ çiğ yerse, en azından *hiç yapmadığım bir iş yaptım, oy verdim* derim.

Savaşlarda kazanmak olduğu gibi kaybetmek de vardır. Neticede bu kasetlerin, komploların ona oy veren insanlar üzerinde ne etkisi olduğunu bilmiyorum. Belki bu seçimleri ve müteakip seçimleri kaybedecek. Belki kazanacak ve suikaste kurban gidecek. Belki kazanacak ve hakkındaki suçlamaların yerinde olduğunu göreceğiz. Bütün bunları, iyisini kötüsünü düşünüp, şu anki durumda

Erdoğan tarafından *aldatılmayı*, onun muhalifleri tarafından çelinmeye tercih ediyorum. Allah ona sabır ve kuvvet, siyonist vaiz, müttefikleri ve efendilerine de hendek önündeki ahzaba yaşattığı cinsten bir bozgun versin.

Dipnot

.. [1] Değer karizması, bir insanın kendini özellikle sembol haline getirmesiyle olur. Fethullah Bey'in karizması da değer karizmasıdır, onun takipçileri yaptığı işlere nazaran değil, onun işaret ettiği *kurtuluş* sebebiyle onu sever. Bizim gibi hariçtekilerin onda takip edilecek bir taraf bulamayışı da bundan sanırım.